

сили держави зараз покладені на оборону країни та фінансування військових.

По-друге, великий ризик інноваційних проектів. Інноваційна діяльність є довгостроковою (середній період запуску інновації складає декілька років) та потребує значних інвестицій, а при цьому рівень успішних та прибуткових інновацій складає близько 10%.

По-третє, відсутність інвестицій, як з боку держави, так і з боку підприємців чи бізнесменів. Через великий ризик, підприємці та приватні особи не вкладають гроші у інноваційні проекти, а держава приділяє дуже малу увагу.

В четверте, нестаток молоді, яка зацікавлена науковими розробками. Інноваційна діяльність передбачає нові ідеї, які переважно генерує молодь. На сьогоднішній день в Україні наукові працівники це переважно люди середнього або похилого віку, тому науці не вистачає обізнаної та зацікавленої молоді.

Також існує проблема реєстрації інтелектуальної власності. Поки що, механізм закріплення інтелектуальної власності розвинений слабо, майже відсутня судова практика по покаранню злочинів, пов'язаних з інтелектуальною власністю, а також науковці не звикли до патентування найменших розробок та закріпленню власності. Тому на даному етапі, це є вразливим місцем Української науки.

Також, застаріле обладнання на більшості підприємств України не дозволяє впроваджувати інноваційні розробки, тому більшість з них зупиняються на стадії проектування.

Це не повний перелік перешкод, що стають на розвитку інноваційної діяльності. Але більшість з них можна вирішити, стабілізувавши політичну та економічну ситуацію, зупинивши бойові дії на сході країни. Також з боку держави потрібно приділяти більше уваги науковим центрам, створити умови для розвитку малих підприємств, пов'язаних з розробками або впровадженням нових технологій, створити механізми для інвестування, залучати іноземних інвесторів, ліквідувати перешкоди на шляху просування нової технології на ринок, поновити обладнання на державних підприємствах, щоб мати можливість застосовувати інноваційні методи виробництва.

Список використаних джерел: 1. Андросова О.Ф., Череп А.В. Трансфер технологій як інструмент реалізації інноваційної діяльності. Монографія. – К.: Кондор, 2007.-356с.; 2. Гриньова В.М., Козирева О.В. Соціально-економічні проблеми інноваційного розвитку підприємств: Монографія. – Х.: ВД «ІНЖЕК», 2006. – 192 с.; 3. Наукова та інноваційна діяльність в Україні // Статистичний збірник. – К.: Держкомстат України, 2007. – 526с.

КОЛЧІНА В.О., магістрант, м. Харків, НТУ «ХП»

КОНЦЕПТУАЛЬНІ АСПЕКТИ ДОСЛІДЖЕННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Інновації є необхідною умовою розвитку виробництва, підвищення якості і кількості продукції, появи нових товарів і послуг. Діяльність підприємства, пов'язана з науково-технічними розробками, інженерною підготовкою виробництва до переходу на новий продукт чи технологію, а також інвестуванням нововведень - визначається як інноваційна діяльність.

До інноваційної діяльності також відносять роботи тривалого характеру зі створення і реалізації інноваційних проектів за участю проектних інститутів і наукових центрів у масштабах регіонів, галузей чи країни.

Під інноваціями в широкому значенні розуміється прибуткове використання новацій у вигляді нових технологій, видів продукції і послуг, організаційно-технічних і соціально-економічних рішень виробничого, фінансового, комерційного, адміністративного чи іншого характеру.

Інновації на сучасному етапі розвитку економіки стають головним засобом збереження конкурентоспроможності і стають невід'ємною частиною підприємницької діяльності. Управління нововведеннями здійснюється паралельно з управлінням діючим традиційним виробництвом. Але методи управління інноваціями відрізняються від методів управління традиційним виробництвом, оскільки інноваційні процеси спрямовані на створення раніше неіснуючих продуктів, якісне оновлення виробничих сил та виробничих відносин.

Слід враховувати, що час постійно знецінює існуючі продукти та технології, тому для уникнення технологічного відставання нововведення слід прогнозувати і займатися ними постійно, а не тільки тоді, коли настають критичні обставини. Продуктові, технологічні та організаційні нововведення взаємопов'язані, тому проводити їх треба комплексно. Отже, головними принципами управління нововведеннями є:

- принцип безперервного прогнозування інноваційної ситуації;
- принцип динамічного попередження технологічного відставання;
- принцип системного впровадження новин у взаємопов'язаних сферах підприємницької діяльності;
- принцип поєднання інвестицій з інноваціями;
- принцип поєднання фінансового та інженерного аналізу результативності нововведень.

Якщо гроші на нововведення взяті з бюджетних коштів, будь-які нововведення з мінімальним прибутком підприємству вигідні. В умовах самофінансування гроші для реалізації НТД беруться з обігових коштів підприємства, тому інноваційний менеджер повинен шукати переконливі аргументи, обґрунтувати необхідність нововведень та відповідних капітальних вкладень у майбутній розвиток підприємства для збереження ним гідного місця на ринку товарів і послуг.

Інноваційна діяльність спрямована на практичне використання наукового, науково-технічного результату й інтелектуального потенціалу з метою одержання нової чи радикально поліпшеної виробленої продукції, технології її виробництва і задоволення платоспроможного попиту споживачів у високоякісних товарах і послугах, удосконалення соціального обслуговування.

Інноваційний процес полягає в одержанні комерціалізації винаходів, нових технологій, видів продукції та послуг, рішень організаційно-технічного, економічного, соціального та інших результатів інноваційної діяльності.

ОВСЯННИКОВА А.О., бакалавр, студент, ПДАБА

КРИТЕРІЇ УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ, ЗАСНОВАНІ НА ЕКОНОМІЧНІЙ ВАРТОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Інтергація економіки України в економіку розвинутих європейських країн на умовах рівності та партнерства можлива тільки при відповідності рівня промислового виробництва і якості продукції. З метою отримання стійких конкурентних переваг